

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

OHEŇ A LED

Erin Hunterová

ALBATROS

Kočičí válečníci

Oheň a led

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci – Oheň a led – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HĚZDNÝ KLAN

SEVER

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

OHEŇ A LED

Erin Hunterová

ALBATROS

*Tuto knížku věnuji svému synu Joshuovi,
z jehož úsměvů jsem se mohla při psaní radovat,
a své redaktorce Vicky,
bez které by se Ohnivous nikdy nestal válečníkem.*

Zvláštní poděkování patří Kate Caryové

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

RUDOCH – malý žlutohnědý kocour se zářivě zrzavým ocasem,
jeho učedník – PRÁŠEK

LÉČITELKA

TEČKA – krásná žlutohnědá kočka s výraznými tmavými flíčky

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

LEV – velkolepý zlatohnědý kocour se srstí tak hustou, že připomíná lví hřívu,

učedník – ŠEDÁK

DRÁP – veliký tmavohnědý mourovatý kocour s výjimečně dlouhými drápy,

učedník – HAVRAN

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour,
učednice – SVĚTLUŠKA
PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour
DLUHÝ – světlý mourek s černými pruhy
VÁNEK – svižný mourovatý kocour
VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima
MYŠKA – malá nahnědlá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

PRÁŠEK – tmavohnědý mourek
ŠEDÁK – mohutný šedý kocourek s dlouhými chlupy
HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou
a bílou špičkou ocásku
SVĚTLUŠKA – světlá zrzavá kočička
OHNIVÁK – pěkný zrzavý kocourek

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima
MOURKA – pěkná mourovatá kočka
ZLATKA – světle zrzavá kočka
SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ZLOMENÝ MĚSÍC – tmavohnědý mourovatý kocour s dlouhými chlupy

ZÁSTUPCE VELITELE

ČERNÁ TLAPA – velký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek,

učedník – HNĚDÁ TLAPKA

ČERNÁK – černý kocour

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KÝTKA – černobílá kočka

STARŠÍ

POPEL – hubený šedivý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

DUBAS – zrzavě hnědý kocour

KOČKY BEZ KLANŮ

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ÚVOD

Oranžové plameny šlehaly chladným vzduchem a vysílaly spršky jisker na noční oblohu. V mihotavé záři ohně se za pruhem neobdělané půdy, na které rostla ježatá tráva, rýsovaly siluety dvou-nožců. Shlukli se kolem ohniště.

V dálce se objevila dvě bílá světla a ohlašovala, že se blíží příšera. Přiiřítla se po Hromové stezce, která stoupala vysoko k obloze, a zanechala za sebou ve vzduchu kyselý kouř.

Po okraji zanedbaného pozemku se šerem kradla kočka. Prozrazovaly ji jen oči, které se tu a tam blýskly. Škubla špičatýma ušima a hned je sklopila před hlukem. Za ní šly další kočky jedna za druhou a mizely ve špinavé trávě. Ocasy měly u země, s ohrnutými pysky větrily hořký zápach.

„Co když nás dvounožci uvidí?“ sykla jedna z koček.

„Neuvidí,“ odpověděl veliký kocour, v jehož očích se odráželo světlo od ohně, takže vypadaly jako veliké jantarové kotouče. „V noci špatně vidí.“ Opatrně našlapoval, postupoval dál k ohni, který mu teď osvětloval mohutná černobílá ramena. Zvedl ocas přímo nahoru, aby svému klanu dodal odvahy.

Ostatní kočky se však držely při zemi a trásly se. Tohle bylo divné místo. Hluk, který vydávaly příšery, bičoval jemnou srst v jejich uších a kyselý zápach je pátil v nose.

„Proč jsme šli zrovna *sem*, Vysoký měsíci?“ zeptala se šedivá matka a znepokojeně mrskla ocasem.

„Vyhnali nás odevšad, kde jsme se chtěli usadit, Popelavá. Snad tady najdeme trochu klidu,“ mňoukl černobílý kocour.

„Klid? Tady?“ opakovala Popelavá nevěřícně. Přitáhla si kotě a schovala ho pod sebe. „Mezi ohněm a těmi příšerami? Pro kotěta to tu bude nebezpečné!“

„Jenže doma to bylo taky nebezpečné,“ mňoukl kdosi. Černý kocour, který měl křivou tlapku a silně kulhal, se protlačil dopředu a tam se postavil proti Vysokému měsíci. Vydržel upřený pohled jeho jantarových očí a rozhorleně vyprskl: „Ani v našem vlastním táboře jsme nemohli klan ochránit před Stínovými!“

Několik koček úzkostně zamňoukalo, když si vzpomnělo na tu strašlivou bitvu, při níž byli vyhnáni ze svého domova v kopcích na okraji lesa. Mladý učedník zakvílel: „Zlomený měsíc nás může se svými válečníky pořád ještě pronásledovat!“

Zavřísknutí zalarmovalo jednoho dvounožce u ohně. Vrávoravě se postavil a zadíval se do tmy. Kočky okamžitě ztichly a přikrčily se. Dokonce i Vysoký měsíc spustil ocas dolů. Dvounožec zakřičel a hodil něco směrem ke kočkám. Bomba je přelétla a rozprskla se za nimi na Hromové cestě na spoustu ostrých kousků.

Popelavá sebou škulbla, protože ji jeden ze střepů škrábl do ramene, ale nevydala ze sebe ani hlásku, jen se ještě víc schoulila kolem vyděšeného kotěte.

„K zemi,“ sykl Vysoký měsíc.

Dvounožec si u ohně uplivil na zem a zase se posadil.

Kočky chvíli vyčkávaly a pak se Vysoký znovu vztyčil.

Popelavá se taky postavila s čumáčkem zkřiveným bolestí. Čerstvá rána ji páčila na rameni.

„Vysoký,“ obrátila se na kocoura, „mám strach, že tady nebudeme v bezpečí. A co budeme jíst? Necítím tu nic k snědku.“

Vysoký měsíc natáhl krk a jemně položil čenich Popelavé na hlavu. „Já vím, že jsi hladová,“ mňoukl. „Ale tady bude bezpečněji než na našem starém území nebo na polích a v lesích dvounožců. Vždyť se podívej kolem sebe! Dokonce ani Stínový klan nás sem nepronásleduje. Nejsou tu cítit žádní psi a tihle dvounožci se sotva drží na nohou.“ Otočil se na černého kocoura s křivou nožkou.

„Pajdo, vezmi Jednofouska a poohlédněte se po něčem k jídlu,“ poručil mu. „Když tu jsou dvounožci, musí tu být krysy.“

„Krysy?“ prskla Popelavá, když Pajda s menším hnědým mourkem odběhl. „To je skoro jak žrádlo pro vrány!“

„Pšt!“ sykla vedle ní trojbarevná kočka. „Lepší než umřít hladu.“

Popelavá se zamračila, sklonila hlavu a začala olizovat kotěti zcuchanou srst za oušky.

„Musíme si najít nový domov, Popelavá,“ pokračovala trojbarevná kočka mírněji. „Sasanka potřebuje hodně jíst a odpočívat. Už se jí brzy narodí koťata. Musí být silná.“

Z šera vystoupily dva štíhlé stíny. Pajda s Jednofouskem.

„Měls pravdu, Vysoký,“ ozval se Pajda. „Jsou tu všude cítit krysy a myslím, že jsem našel i místo, kde se můžeme schovat.“

„Ukaž nám to,“ přikázal Vysoký a švihnutím ocasu shromáždil zbytek svého klanu.

Kočky se opatrně vydaly za Pajdou napříč pustinou. Vedl je směrem k vyvýšené Hromové stezce, která stála na mohutných kamenných nohách. Jak kočky osvětlovala záře od ohně, vrhaly na kamenné sloupy veliké stíny. Nad hlavami jim zarachotila další příšera, až se otřásla zem. I to nejmenší koťátko však cítilo, že musí být zticha, a tak se jen třásl, ani nemuklo.

„Tady,“ řekl Pajda, když se zastavil u kruhové díry vysoké tak na dvě kočky. Černý tunel se svažoval dolů do země. Vtákal do něj tenký pramínek vody.

„Je to čistá voda,“ dodal Pajda. „Dobrá na pití.“

„Budeme mít ve dne v noci mokré tlapky,“ stěžovala si Popelavá.

„Byl jsem uvnitř,“ řekl jí černý kocourek. „Je tam místo, kde není mokro. A hlavně nás tahle díra ochrání proti dvounožcům a příšerám.“

Vysoký měsíc vystoupil před ostatní a zvedl bradu.

„Větrný klan už se trmácel dost dlouho. Od doby, kdy ho Stínový klan vyhnal z domova, uplynulo tolik času jako od úplňku k úplňku. Ochladuje se a brzy přijde doba bezlistí. Nemáme na vybranou. Musíme zůstat tady.“

Popelavá přivřela oči, ale neřekla ani slovo. Tiše se připojila k ostatním ze svého klanu, kteří po jednom mizeli v temném ústí tunelu.

KAPITOLA 1

Válečník jménem Ohnivé srdce se zachvěl. Zářivě oranžová srst ho ještě moc nehřála. Byla lehounká jako chmýří. Než zhoustne, bude to trvat ještě pár úplňků. Zaškrábal předními tlapkami o tvrdou zem. Úsvit se ponenáhlu přikradl blíž a obloha konečně zbledla. I když ho tlapky zábly, nedokázal potlačit hřejivý pocit hrdosti. Po mnoha úplňcích, které strávil jako učedník, se konečně stal válečníkem.

V duchu si přehrával včerejší vítězství v táboře Stínového klanu: viděl jiskřící oči vůdce Stínového klanu Zlomeného měsíce, když couval a syčel výhrůžky a potom prchal mezi stromy, aby se přidal ke svým zrádným společníkům. Zbytek Stínového klanu byl Hromovým vděčný za to, že jim pomohli zbavit se krutého velitele a že je slíbili nechat na pokoji, dokud se nevzpamatují. Zlomený měsíc nezpůsobil zmátek jen ve svém vlastním klanu, ale vyhnal i Větrný klan z jeho tábora a z teritoria všech klanů. Vrhla temný stín na celý les ještě v dobách, kdy Ohnivé srdce, kterému budeme říkat Ohnivous, žil jako domácí mazlíček, tedy před tím, než se přidal k Hromovému klanu.

Ohnivousovi však dělal starosti ještě někdo další – zástupce velitelky Hromového klanu Dráp. Celý se otrásl, když si na toho tvrdého bojovníka vzpomněl, a musel myslet na to, jak tyranizoval svého učedníka Havrana. Ohnivous a jeho nejlepší kamarád Šedý pruh nakonec pomohli vyděšenému učedníkovi utéct na území dvounožců, které se rozkládá za kopci. A potom řekli celému klanu, že Havrana zabili válečníci ze Stínových.

Jestli byla pravda, co Havran o Drápu říkal, pak by pro něj bylo nejlepší, kdyby zástupce velitelky uvěřil, že Havran zemřel. Věděl na něj totiž něco, co by Dráp za žádnou cenu nechtěl prozradit. Havran řekl Ohnivousovi, že ten ohromný mourovatý kocour zabil bývalého zástupce velitelky Hromového klanu Rudocha, aby získal jeho pozici..., což se nakonec stalo.

Ohnivous zatřepal hlavou, aby se těch temných myšlenek zbavil, a podíval se na Šedého, který seděl vedle něj. Měl rozježené chlupy, aby se aspoň trochu chránil proti chladu. Ohnivous hádal, že se jistě taky těší na první sluneční paprsky, ale nahlas to neřekl. Tuto noc dodržoval zásadu nočního ticha. Drželi vigilií – bděli celou noc – což byl klanový zvyk pro učedníky, kteří se stali novými válečníky. Hlídali v noci klan a přemýšleli o svém novém jménu a postavení v klanu. Až do včerejška Ohnivému srdci nebolí Ohnivousovi říkali učednickým jménem Ohnivák.

Půlocas se vzbudil mezi prvními. Ohnivous viděl, jak se starý kocour pohybuje mezi stíny v doupěti starších. Pak se podíval k doupěti válečníků, které leželo na druhé straně paseky. I skrz větve, které stínily doupě, jasně rozeznal široká ramena spícího Drápa.

U paty Vysoké skály se pohnul lišejník, který lemoval vchod do doupěte Modré hvězdy, a Ohnivous uviděl, jak zevnitř vyšla ve-

litelka jeho klanu. Zastavila se, zvedla hlavu a nasála vzduch. Pak zlehka tiše vykročila ze stínu Vysoké skály. Její dlouhá srst šedomodře zářila v jitrním světle. *Musím ji varovat před Drápem*, pomyslel si Ohnivous. Modrá hvězda truchlila s celým klanem nad Rudochovou smrtí. Byla přesvědčená, že ho v bitvě zabil zástupce velitele Říčního klanu Dubas. Ohnivous se dlouho rozmýšlel, protože věděl, jak je Dráp pro Modrou hvězdu důležitý, ale teď cítil, že nebezpečí je příliš velké. Modrá hvězda se musí dovědět, že klan má ve svých řadách chladnokrevného vraha.

Dráp vyšel z válečnického doupěte a setkal se s Modrou hvězdou na kraji mýtiny. Něco jí zašeptal a naléhavě přitom párkrát švihl ocasem.

Ohnivous už už chtěl mňouknout na pozdrav, ale zarazil se. Obloha bledla, ale dokud si nebyl jistý, že se slunce vyhouplo nad obzor, nedovolil si porušit noční klid. Srdce mu v hrudi netrpělivě tepalo jako uvězněné ptáče. Musí s Modrou hvězdou promluvit co nejdřív. Zatím ale nemohl udělat nic jiného, než uctivě pokývnout hlavou ke dvěma kočkám, které kolem něj právě procházely.

Šedý pruh do něj šťouchl a čumákem ukázal nahoru. Nad obzorem se ukázala oranžová záře.

„To jste rádi, že už vychází, což?“ mňoukl hlubokých hlasem Bílý víchr a pořádně tím Ohnivouse překvapil. Vůbec si nevšiml, že se k nim bílý válečník přiblížil. Oba dva přikývli.

„Už můžete mluvit. Vigilie skončila,“ řekl jim laskavě. Včera bojoval po jejich boku v bitvě proti Stínovému klanu. Když se na ně podíval, vyčetli z jeho očí něco nového: respekt.

„Děkujeme, Bílý víchře,“ mňoukl Ohnivous vděčně. Postavil se a začal si protahovat tlapky jednu po druhé.

Šedý pruh si taky stoupl, otřepal se, aby vyklepal z kožíšku chlad a zamňoukal: „Brrrrr! Už jsem se bál, že to slunce snad nikdy nevyjde!“

„Oho! Promluvil velký válečník!“ ozvalo se pohrdavě od učednického doupěte.

Byla to Světluška, oranžová kočička, celá načepýřená a nepřátelsky naladěná. Vedle ní seděl Prášek. Vypadal se svým tmavým mourovaným kožíškem jako její stín. Důležitě se nafoukl a posměšně prohlásil: „Překvapuje mě, že takovým hrdinům vůbec může být zima!“ Světluška pobaveně zavrňela.

Bílý víchr po nich střelil přísným pohledem. Pak se otočil na Ohnivouse a Šedého a poručil jim: „Sežeňte si něco k snědku a pak si odpočíňte.“ A odešel k učednickému doupěti. „Pojďte, vy dva,“ mňoukl na Světlušku a Práška, „je čas začít s výcvikem.“

„Doufám, že budou muset celý den honit modré veverky!“ sykl Šedý na Ohnivouse cestou do rohu mýtiny, kde leželo pár kousků čerstvě zabitého úlovku ze včerejška.

„Jenže žádné modré veverky nejsou,“ mňoukl zmateně Ohnivous.

„No právě!“ přitakal Šedý a blýskl jantarovými očima.

„Nemůžeš se jim divit. Cvičí déle než my,“ připomněl mírně Ohnivous. „Kdyby včera taky bojovali, byli by z nich dneska asi taky válečníci.“

„Asi jo,“ mňoukl Šedý pruh a pokrčil rameny. „Jo! Podívej!“ vykřikl, když došli k úlovku. „Pro každého jedna myš a ještě pěnka napůl!“

Kamarádi si vzali potravu a podívali se na sebe. Šedému se na-

jednou zablýsklo v očích a s potěšením řekl: „Myslím, že si to odnese do *válečnické* části tábora.“

„Moje řeč,“ zavrňel Ohnivous a zlehka cupital v kamarádových stopách k místu zarostlému kopřivami, kde Bílý vichr, Dráp a ostatní válečníci obvykle hodovali na čerstvě ulovené kořisti.

„Co teď?“ zeptal se Šedý, když spolkl poslední sousto. „Nevím, jak ty, ale já bych nejradši prospal půl úplňku.“

„Já taky,“ přikývl Ohnivous.

Kamarádi se zvedli a vykročili k válečnickému doupěti. Ohnivous prostrčil hlavu mezi stvolý. Myška s Dlouhým pořád ještě spali ve vzdáleném koutě doupěte.

Ohnivous se protáhl dovnitř a našel si na kraji kousek mechu. Očichal ho a poznal, že to není ničí místo na spaní. Uložil se tedy a Šedý hned vedle něj.

Vnímal, jak kamarád dýchá čím dál klidněji, až se úplně uvolnil a začal tichounce pochrupovat. Ohnivous byl stejně unavený jako on, ale zároveň si nutně potřeboval promluvit s Modrou hvězdou. Jak tak ležel s hlavou na zemi, viděl ze svého místa vchod do tábora. Upřeně ho pozoroval a čekal, jestli se velitelka vrátí, ale pak se mu začaly zavírat oči a spánek ho nakonec přemohl.

Ohnivous vnímal kolem sebe hukot, něco jako hučení větru v korunách vysokých stromů. V nose ho pátil štiplavý pach Hromové stezky a navíc ještě něco jiného, nějaký ostřejší a děsivější pach. Oheň! Plameny šlehaly k černé obloze a vysílaly vzhůru zářivé jiskry. Před ohněm se k jeho údivu pohybovaly stíny koček. Proč neutekly?

Jeden kocour se zastavil a zadíval se přímo na něj. Oči se mu třpytily ve tmě a zvedl dlouhý ocas, jako by ho chtěl pozdravit.

Ohnivous se zachvěl, když si vzpomněl na slova předčasně zemřelé léčitelky Hromového klanu Tečky. „Klan zachrání oheň!“ Mohlo by to mít něco společného s těmi zvláštními kočkami, které se nebály ohně?

„Vzbuď se, Ohnivouši!“

Drápovo zavrčení ho vytrhlo ze snu. Poplašeně trhl hlavou.

„Mňoukal jsi ze snu!“

Ohnivous se posadil a zatřepal hlavou. Byl ještě celý omámený. „A-ano, Drápe!“ Neopakoval nahlas Teččina slova? Ta myšlenka ho úplně vyděsila. Takhle živý sen se mu nezdál poprvé – a všechny se později vyplnily. Rozhodně nechtěl, aby Dráp získal podezření, že je snad Ohnivous obdařený silou, kterou Hvězdný klan uděluje pouze léčitelům a léčitelkám.

Skrz větve prosvítalo do doupěte měsíční světlo. Ohnivousovi došlo, že musel prospat celý den.

„Přidáte se s Šedým pruhem k večerní hlídce,“ řekl mu Dráp. „Pospěšte si.“ Tmavý mourovatý kocour se otočil a vypochoďoval z doupěte.

Ohnivous si oddechl, chlupy na zádech mu zase klesly. Dráp si určitě nevšiml, že by s jeho sny bylo něco v nepořádku. I když je tedy jeho tajemství v bezpečí, je odhodlaný prozradit, jak to bylo doopravdy s Rudochovou smrtí a jakou roli v tom hrál Dráp.

Ohnivous se olízl. Šedý pruh ležel vedle něj a umýval si bok. Zrovna spolu dojedli na kraji táborové mýtiny. Slunce zapadlo a Ohnivous pozoroval měsíc, který zářil na jasné obloze. Byl skoro úplněk. Během posledních pár dní měli spoustu práce. Měl pocit, že pokaždé, když se natáhli, aby si odpočinuli, poslal je Dráp na hlíd-

ku nebo na lov. Ohnivous stále číhal na příležitost, jak si o samotě promluvit s Modrou hvězdou, ale vždycky, když se vrátili z některé Drápovy výpravy, měla velitelka svého zástupce po boku.

Ohnivous si začal olizovat tlapky a přitom očima přejížděl po táboře, jestli neobjeví Modrou hvězdu.

„Koho hledáš?“ zeptal se ho Šedý pruh, který měl tlamičku plnou chlupů.

„Modrou hvězdu,“ odpověděl Ohnivous a spustil tlapku k zemi.

„Proč?“ Šedý se přestal umývat a podíval se kamaráda. „Od té doby, co jsme bděli celou noc, ji v jednom kuse sleduješ. Co máš za lubem?“

„Musím jí říct, kde je Havran, a varovat ji před Drápem,“ mňoukl Ohnivous.

„Slíbils přece Havranovi, že řekneš, že je mrtvý!“ sykl Šedý překvapeně.

„Slíbil jsem, že to povím jenom *Drápmovi*. Modrá hvězda by se měla dovědět celou pravdu. Musí se dovědět, čeho je její zástupce schopný.“

„Jenže my přece máme jenom Havranovo svědectví, že Dráp zabil Rudocha,“ šeptal Šedý naléhavě.

„A ty mu snad nevěříš?“ zeptal se ohromeně. Nechápal, jak o tom může kamarád pochybovat.

„Podívej, jestli Dráp říká, že zabil Dubase, aby pomstil Rudochovu smrt, a není to pravda, pak by to znamenalo, že Rudoch musel sám zabít Dubase. A já nevěřím, že by Rudoch v bitvě schválně zabil zástupce velitele jiného klanu. Bylo by to proti válečnickému zákonu – bojujeme proto, abychom ukázali sílu a bránili své území. Neabychom se navzájem zabíjeli.“

„Ale já se nesnažím Rudocha obviňovat!“ zaprotestoval Ohnivous. „Tady jde přeci o Drápa!“ Rudoch byl zástupcem velitelky Hromového klanu před Drápem. Ohnivous se s ním nikdy nesečkal, ale věděl, že si ho všichni v klanu vážili.

„To, co říkáš, se dotýká Rudochovy cti. A Drápa se bál jen Havran. Nikdo jiný z klanu s ním potíže nemá,“ řekl Šedý s pohledem upřeným před sebe.

Ohnivousovi přeběhl mráz po zádech.

„Takže ty si myslíš, že si to Havran vymyslel, protože špatně vycházel se svým učitelem?“ mňoukl pohrdavě.

„Ne,“ zamumlal Šedý pruh, „jen si prostě myslím, že musíme být opatrní.“

Ohnivous se zadíval kamarádovi do očí. Vyčetl z nich obavy a začal o všem znovu přemýšlet. Něco na tom, co říká Šedý pruh, možná je – patří přece mezi válečnice jen pár dní, a nemají proto právo obviňovat nejvyšší postaveného bojovníka celého klanu.

„Tak jo,“ mňoukl nakonec. „Nemusíš se do toho vůbec míchat.“ A když Šedý přikývl a znovu se pustil do mytí, zachvěl se mu žaludek maličko lítostí. Ohnivous byl přesvědčený o tom, že s Drápem nemá potíže jenom Havran. Instinkt mu napovídal, že se Drápu nedá důvěřovat. Musel se se svým podezřením svěřit Modré hvězdě. Šlo nejen o její bezpečí, ale i o bezpečí celého klanu.

Na druhé straně mýtiny se zableskla šedivá srst. To znamenalo, že Modrá hvězda vyšla ze svého pelíšku. A byla sama. Ohnivous se nemotorně postavil, ale velitelka Hromového klanu rovnou vyskočila na Vysokou skálu a svolala klan. Ohnivous netrpělivě mrskl ocasem.

Šedý pruh rozčileně zastříhal ušima, když Modrou hvězdu uslyšel. „Jmenovací ceremoniál?“ mňoukl. „To asi Dlouhý dostane svého prvního učedníka. Už o tom pár dní mluví.“ Několika skoky se přidal ke shromáždění na kraji mýtiny. Ohnivák se taky připojil, i když měl pořád ještě nepříjemný pocit a byl zklamaný.

Na mýtinu přicupkalo malé černobílé kotě. Jeho měkké tlapky dopadaly na tvrdou zem bez sebemenšího zvuku. Blížilo se k Vysoké skále s pohledem upřeným k zemi a Ohnivous skoro čekal, že uvidí, jak se třese. Kocourek měl svěšená ramínka a připadal mu hrozně maličký a plachý na to, aby se už stal učedníkem. *Tenhle na Dlouhého dojem neudělá!* pomyslel si Ohnivous, když si vzpomněl, jak sám přišel ke klanu a jak pohrdavě se k němu Dlouhý tenkrát choval. Dlouhý se mu toho dne zlomyslně vysmíval kvůli jeho mazlíčkovskému původu. Proto ho od té doby neměl rád.

„Od dnešní noci,“ spustila Modrá hvězda, „bude tento učedník zván Rychlík až do chvíle, kdy získá své válečnické jméno.“

Když černobílé kotě pohlédlo na svou velitelku, nezablesklo se v jeho velikých jantarových očích žádné odhodlání, ale jen úzkost.

Ohnivous se otočil na Dlouhého, který se ke kotěti blížil.

„Dlouhý,“ oslovila ho Modrá hvězda, „tys byl Proužkovým učedníkem. Proužek tě dobře naučil všechno, co potřebuje znát dravý válečník a oddaný bojovník. Doufám, že tyto hodnoty předáš Rychlíkovi.“

Ohnivous se vpil pohledem do obličeje Dlouhého, aby se přesvědčil, jestli v něm nezahledne opovržení. Bojovníkův pohled však zjehl, když se podíval nováčkovi do očí. Oba klanovní kocou-

ři se jemně dotkli nosy. „V pořádku, vedeš si dobře,“ šeptl Dlouhý povzbudivě. *No jo, pomyslel si Ohnivous hořce, to je tím, že se narodil v klanu. Mě Dlouhý takhle nepřivítal.* Rozhlédl se kolem sebe po ostatních kočkách z klanu, které začaly novému učedníkovi gratulovat. Ohnivous z toho byl celý roztrpčený.

„Co je to s tebou?“ šeptl Šedý pruh. „Jednou tam budem stát my.“

Ohnivous přikývl. Jednou i on bude mít svého učedníka. Ta myšlenka ho najednou hrozně potěšila a roztrpčení bylo pryč. Teď je členem Hromového klanu a to je nejdůležitější.

Na další noc připadl úplněk. Ohnivous věděl, že by se měl těšit na Shromáždění, které zažije poprvé jako válečník, ale on se pořád ještě v duchu zabýval myšlenkou na setkání s Modrou hvězdou. Byl přesvědčený, že jí musí povědět všechno, co ví o Drápovi, a tahle povinnost ho tížila jako kámen.

„Žere tě něco? Děláš divné obličej!“ mňoukl vedle něj Šedý pruh.

„Nic mi není. Pojď, slyším volat Modrou hvězdu,“ řekl Ohnivous. V hloubi duše si přál, aby se kamarádovi mohl svěřit, ale slíbil, že ho do téhle záležitosti nebude zatahovat.

Oba kocourci se rozběhli ke kočkám shromážděným na mýtině. Modrá hvězda jim kývla na pozdrav. Pak se otočila a vedla kočky ven z tábora.

Ohnivous se zastavil, zatímco ostatní kolem něj šplhali po strmé cestičce, která směřovala do lesa. Během tohoto výletu by mohl mít dost času na rozhovor s Modrou hvězdou, a tak si potřeboval utřídit myšlenky.

„Jdeš?“ volal na něj seshora Šedý pruh.

„Jo!“ Ohnivous napnul svaly na silných zadních tlapkách a už skákal z balvanu na balvan. Tábor nechal daleko za sebou.

Nahoře se zastavil, aby popadl dech. Zprudka odfukoval. Stál na kraji lesa, který se před ním táhl do nedohledna. Pod tlapkami mu křupalo čerstvě spadané suché listí. Stříbrná kožešina se třpytila na obloze jako ranní rosa na černém kožíšku.

Ohnivous si vzpomněl na svou první výpravu ke Čtyřem stromům, kdy tam šel v doprovodu Drápa a Lva. Když pomyslel na Lva, píchlo ho u srdce. Lev byl zástupce velitelky Hromového klanu mezi Rudochem a Drápem a byl to srdečný kocour a skvělý válečník. Přišel o život v bitvě a na jeho místo nastoupil Dráp. Při té první návštěvě u Čtyř stromů vzal Lev učedníky na prohlídku celého území. Prošli pod Vysokými borovicemi, kolem Slunečních skal a podél hranic Říčního klanu. Dnes v noci je Modrá hvězda povede přímo středem teritoria Hromového klanu. Ohnivous ji zahlédl, jak mizí v podrostu, a honem vyrazil za ostatními kočkami.

Modrá hvězda šla vepředu spolu s Drápem. Ohnivous nedbal na překvapené mňouknutí Šedého, doběhl k velitelce a oslovil ji. „Modrá hvězdo,“ zavolal udýchaně, „můžu s tebou mluvit?“

Modrá hvězda na něj vrhla rychlý pohled a přikývla. „Převezmi vedení, Drápe,“ mňoukla. Zpomalila a Dráp proběhl kolem ní. Ostatní kočky bez jakýchkoli otázek následovaly temně mourovatého kocoura, který uháněl podrostem.

Modrá hvězda s Ohnivousem přešli do volnějšího poklusu. Netrvalo dlouho a osaměli.

Pěšina vedla z hustého kapradí na malou mýtinu. Hvězda vy-

skočila na padlý kmen stromu, posadila se a ovinula ocas kolem předních tlapek.

„Co se děje, Ohnivouši?“ zeptala se.

Ohnivous zaváhal. Najednou ho přemohly pochybnosti. Právě Modrá hvězda ho podporovala, když se rozhodoval, jestli opustí svůj domov u dvounožců a přidá se ke klanu. Od té doby mu vždycky důvěřovala, i když ostatní kočky zpochybňovaly jeho oddanost ke klanu, protože se v něm nenarodil. Co si pomyslí, až se dozví, že jí lhal o Havranově smrti?

„Mluv,“ poručila mu, když se dusot tlapek ostatních koček ztratil v dálce.

Ohnivous se zhluboka nadechl a spustil: „Havran není mrtvý.“ Hvězda sebou překvapeně trhla, ale dál beze slova poslouchala a Ohnivous pokračoval. „Odvedli jsme ho s Šedým do loviště Říčního klanu. Myslel... myslel jsem si, že by se mohl přidat k Ječmenovi.“ Ječmen byl samotář. Nežil v lese jako divoké kočky ani u dvounožců jako domácí mazlíček. Žil na farmě, která ležela na cestě k Vysokým kamenům, což bylo posvátné místo pro všechny divoké kočky.

Velitelka Hromového klanu se upřeně dívala přes Ohnivouse do hlubin lesa. Ohnivous úzkostlivě sledoval její výraz a snažil se uhodnout, co se jí honí hlavou. Zlobí se? V jejích velkých modrých očích však nebylo po hněvu ani památky.

Uplynulo několik nekonečných okamžiků, než se Hvězda ozvala. „Jsem ráda, že Havran není mrtvý. Doufám, že je u Ječmena šťastnější než v lese.“

„Ale... ale narodil se přece v klanu!“ zakoktal Ohnivous. To, jak klidně Hvězda přijala Havranův odchod, ho dočista ohromilo.

„To nemusí nutně znamenat, že se hodí k životu v divočině,“

upozornila ho Hvězda. „Ty ses konec konců nenarodil v klanu, a přesto se z tebe stal dobrý válečník. Havran možná najde tu pravou cestu pro sebe někde jinde.“

„Jenže on neopustil Hromový klan, protože chtěl,“ namítl Ohnivous. „Nemohl tu zůstat!“

„Nemohl tu zůstat?“ Hvězda se na něj upřeně zadívala svýma modrýma očima. „Co tím myslíš?“

Ohnivous sklopil zrak.

„No?“ pobídla ho Hvězda.

„Havran znal tajemství,“ hlesl chraplavě. Vyschlo mu v ústech. „O Drápovi. Já... já myslím, že ho chtěl Dráp zabít. Anebo nějak jinak zařídit, aby se klan postavil proti němu.“

Hvězda mrskala ocasem ze strany na stranu a Ohnivous si všiml, že jí ztuhla ramena. „Proč si to myslíš? Co to bylo za tajemství?“ zeptala se ho.

Ohnivous se jí zadíval do očí tak nebojácně, jak jen to šlo, a pak váhavě spustil: „Že Dráp s bitvě s Řičním klanem zabil Rudocha.“ Rudoch byl zástupcem velitelky Hromového klanu před Lvem. Ohnivák se s ním nikdy neseťkal, ale věděl, že si ho všichni z klanu velice vážili.

„Válečník by nikdy nezabil jiného válečníka ze svého klanu!“ řekla Modrá hvězda s přivřenýma očima. „To bys měl vědět i ty – už s námi žiješ dost dlouho.“ Ohnivous sebou při těch slovech trhl a sklopil uši. To bylo dnes v noci už podruhé, co mu připomněla jeho původ.

„Dráp prohlásil, že Rudocha zabil zástupce velitele Řičního klanu Dubas,“ pokračovala Modrá hvězda. „Havran se musel zmýlit. Viděl na vlastní oči, jak Dráp Rudocha zabil?“

„Říká, že ano,“ šeptl Ohnivous a nervózně přitom mávl ocasem, až za ním zašustilo suché listí.

„A je ti jasné, že to, co říkáš, se dotýká i Rudochovy cti? Protože pak by musel být odpovědný za Dubasovu smrt právě on. Jeden zástupce velitele by v bitvě nikdy nezabil druhého, pokud by se tomu dalo zabránit. A Rudoch byl ten nejčestnější válečník, jakého jsem znala.“

Hvězdiny oči potemněly bolestí a Ohnivouse už zase píchlo u srdce. Polekal se, že Hvězdě pokazil vzpomínky na jejího bývalého zástupce, i když to neměl v úmyslu.

„Nemůžu objasnit Rudochovy činy,“ zamumlal. „Jen vím, že je Havran přesvědčený o tom, že Dráp má na svědomí Rudochovu smrt.“

„My všichni víme, že Havran má živou představivost,“ řekla Hvězda tiše a s pochopením. Povzdechla si a uvolnila se. „Byl v bitvě těžce raněn a opustil bojiště dřív, než bylo dobojováno. Jsi si jistý, že si nic nepřidal, aby zaplnil bílá místa?“

Než mohl Ohnivous odpovědět, zaznělo z lesa hlasité zamňoukání i s ozvěnou a z podrostu vyskočil Dráp. Nejdřív se podezíravě zadíval na Ohnivouse a pak se otočil na Hvězdu. „Čekáme na vás na hranici.“

Modrá hvězda přikývla. „Vyříd, že hned přijdeme.“ Dráp sklonil hlavu, obrátil se a vyrazil mezi trsy kapradí zpátky.

Ohnivous se za ním díval a přitom mu zněla v hlavě Hvězdina slova. Měla pravdu. Havran měl opravdu bujnou představivost. Vzpomněl si na jejich první shromáždění, kde učedníci ze všech klanů zírali na Havrana, když líčil bitvu s Říčním klanem. Tentokrát se o Drápovi nezmínil.

Modrá hvězda vstala a Ohnivous vyskočil.

„Chceš přivést Havrana zpátky do klanu?“ zeptal se velitelky. Najednou ho napadlo, že možná způsobil svému kamarádovi ještě víc problémů, a polekal se.

„Tam, kde teď je, se asi cítí líp,“ mňoukla tiše Hvězda a zahleděla se Ohnivousovi do očí. „Prozatím nebudeme v klanu vyvracet zprávu o jeho smrti.“

Ohnivous udiveně rozevřel oči a opětoval její upřený pohled. Modrá hvězda bude klanu lhát!

„Dráp je velký válečník, ale až příliš hrdý,“ pokračovala Modrá hvězda. „Vysvětlení, že jeho učedník zahynul v boji, pro něj bude přijatelnější, než že utekl. A pro Havrana to bude taky lepší.“

„Protože by ho Dráp mohl jít hledat?“ odvážil se Ohnivous zeptat. Co když mu Modrá hvězda přece jen aspoň trošičku uvěřila?

Modrá hvězda však zavrtěla hlavou a bylo znát, že už je maličko netrpělivá. „Ne. Dráp je možná moc ctižádostivý, ale není to vrah. A pro Havrana bude lepší, když si ho kočky z klanu budou pamatovat jako mrtvého hrdinu než jako živého zbabělce.“

Z dálky se znovu ozvalo Drápovo volání, Hvězda seskočila z klády a zmizela pod kapradím. Ohnivous jediným velkým skokem překonal ležící kmen a rozběhl se za svou velitelkou.

Dohnal ji u potoka. Sledoval, jak skáče z jednoho kamene na druhý, až se dostala na protější břeh. Opatrně se pustil v jejích stopách. V hlavě mu zmateně vířily myšlenky. Tolik dní ho tížilo tajemství o Rudochově smrti a teď, když o ní Modré hvězdě konečně pověděl, se vůbec nic nezměnilo. Velitelka klanu si rozhodně nemyslí, že by byl Dráp schopen chladnokrevně někoho zabít. A co je nejhorší, Ohnivous sám začíná pochybovat o pravdivos-

ti Havranových slov. Honem přeskočil z posledního kamene na břeh a uháněl podrostem za Hvězdou.

Po chvíli zabrzdil smykem, když Modrá hvězda zastavila u koček z klanu. Skupina se shromáždila na okraji srázu, kudy se sestupovalo ke Čtyřem stromům. Tam se kočky čtyř klanů každý měsíc za úplňku v míru scházely pod čtyřmi velikými duby.

Ohnivouse začala svrbět kůže, protože na sobě cítil Drápův pohled. Mohl zástupce velitelky tušit, co Modré hvězdě prozradil? Kocourek zatřepal hlavičkou, aby se mu vyjasnilo, a pokusil se uvažovat jako Modrá hvězda. Drápa bude určitě zajímat, co Hvězdě říkal – je přece zástupce velitelky, a tak musí vědět o všem, co se týká klanu. Ohnivous se znovu zadíval na Drápa. Tmavý mourovatý kocour byl ve střehu. S nastraženými ušima se díval ze svahu dolů. Kočky kolem něj napjatě přešlapovaly na místě. Dráp je všechny přejel pevným pohledem svých jantarových očí.

Modrá hvězda zvedla nos a zavětrila. Ohnivous ucítil, jak kočky kolem něj zbystrily, jak se jim napjaly svaly a postavily chlupy. Potom Modrá hvězda dala znamení ocasem a všechny kočky Hromového klanu naráz vyrazily dolů, na Shromáždění.

KAPITOLA 2

Modrá hvězda se zastavila na kraji mýtiny a vedle ní se vyrovnaly kočky z klanu. Několik koček ze Stínového a Říčního klanu se otočilo a dalo na vědomí, že o nich ví.

„Kam jsi zmizel?“ zeptal se Šedý pruh, který se vynořil za Ohnivousem.

„Ale nikam,“ řekl Ohnivous a zavrtěl hlavou. Pořád měl ještě hlavu zamotanou z toho rozhovoru s Hvězdou, a tak byl rád, že na něj kamarád nenaléhá a raději se rozhlížel po pasece.

„Podívej,“ mňoukl. „Myslel jsem, že kočky ze Stínového klanu budou vyhublé, ale jsou docela silné. Za Zlomeného měsíce byly přece vyhladovělé.“

Ohnivous se podíval na štíhlého bojovníka ze Stínového klanu.

„Máš pravdu,“ přisvědčil překvapeně.

„No, nesmíš zapomínat, že většinu bojů jsme za ně vybojovali my!“ mňoukl posměšně Šedý pruh.

Ohnivous pobaveně zapředl, ale Bílý víchr ho usadil: „Válečníci ze Stínového klanu bojovali stejně udatně jako my, když se

potřebovali zbavit Zlomeného měsíce. Měli bychom ocenit jejich odhodlání postavit se znovu na nohy,“ mňoukl přísně a pak se vydal ke skupince válečníků, kteří se sešli pod jedním z velkých dubů.

„O-ou!“ mňoukl Šedý pruh a provinile mrkl na Ohnivouse.

Ten se rozhlížel po mýtině. Snadno poznal učedníky z jiných klanů, protože měli jemnou srst jako kořata, kulaté hlavičky a velké, nemotorné tlapky.

K oběma mladým kocourům přistoupili dva válečníci, ke kterým se přidal i jeden malý hnědý učedník. Ohnivous poznal šedého mourka ze Stínového klanu, ale šedočerného kocoura, který přišel s ním, si nepamatoval.

„Ahoj!“ mňoukl šedý kocour.

„Ahoj Mokrejši,“ odpověděl Ohnivous a podíval se na druhého kocoura.

„Tohle je Černý dráp z Říčního klanu,“ mňoukl Mokrejš.

Šedý pruh s Ohnivousem kývli na pozdrav. Učedník udělal pár drobných krůčků.

„A tohle je můj učedník Žalud,“ dodal Mokrejš.

Tlapka bojácně vykulil oči na Ohnivouse. „A-ahoj Ohnivouši,“ vysoukal ze sebe. Ohnivous znovu kývl.

„Slyšel jsem, že vás Modrá hvězda zařadila po bitvě mezi válečníky,“ mňoukl Mokrejš. „Gratuluju! To jste ale museli mít pěkně mrazivou vigilii.“

„To teda jo!“ přisvědčil Šedý pruh.

„Kdo je támhleta?“ vpadl do hovoru Ohnivous. Zaujala ho štíhlá hnědá kočka se skvrnkami na kožíšku. Stála u Obří skály uprostřed mýtiny a právě mluvila s Drápem.

„To je Levhartka, naše zástupkyně velitele,“ procedil mezi zuby válečník z Řičního klanu.

Ohnivousovi se zjezily chlupy, když si vzpomněl na předchozího zástupce velitele Řičního klanu Dubase a na to, jak zahynul v bitvě s Hromovým klanem. Naštěstí nemusel nic říkat, protože Modrá hvězda zrovna mířila na vrchol skály, aby zahájila Shromáždění. Právě k ní přistoupily jiné dvě kočky a jedna z nich, starší černý kocour, svolal hlasitým pokřikem všechny kočky pod skálu. Ohnivous černého kocoura poznal. Nemohl si pomoci, ale byl překvapený. Stal se snad Čerňák po útěku Zlomeného měsíce velitelem Stínového klanu?

Když se všechny kočky usadily před Obří skálou, promluvila Modrá hvězda.

„Hromový klan s sebou přivedl svou novou léčitelku Žlutozubku,“ oznámila oficiálně. Zatímco se všechny přítomné kočky otočily, aby se podívaly na starou kočku s hustým kožíškem a plochým čumákem, Hvězda se odmlčela. Ohnivous zaznamenal, že Žlutozubka šoupá nohama po tvrdé zemi. Ještě jako učedník strávil celý měsíc ošetřováním téhle kočky, která k nim do klanu přišla a byla nemocná. Proto teď snadno poznal podle maličko natočeného pravého ucha, že se cítí pod pohledy tolika koček z jiných klanů dost nepříjemně. Žlutozubka bývala léčitelkou ve Stínovém klanu. Přestoupení do jiného klanu byla naprosto výjimečná věc. Teď se pomalu rozhlížela po shromážděných kočkách, až se zastavila pohledem u Rýmáka, nového léčitele Stínového klanu. Chvilíčku se na něj dívala, potom oba uctivě pokývli hlavou. Žlutozubka narovнала ucho a Ohnivous si oddechl.

„A také jsme přivedli dva válečníky, kteří dostali nová jména – Ohnivé srdce neboli Ohnivous a Šedý pruh,“ pokračovala Modrá hvězda.

Ohnivous držel hlavu zpříma, ale když na sobě ucítil oči všech přítomných, zrozpačitěl a mimoděk mrskl ocáskem.

Kolem Modré hvězdy se protáhl Čerňák a předstoupil před Shromáždění. Postavil se na nejvyšší bod skály.

„Já, Čerňák, jsem převzal velení Stínového klanu,“ oznámil. „Náš bývalý velitel Zlomený měsíc porušil válečnický zákon, takže jsme byli nuceni ho vyhnat.“

„Ani slovo o tom, že jsme jim přitom pomáhali,“ zašeptal Šedý pruh Ohnivousovi.

„Duch našich předků promluvil k Rýmákovi a vybral mě jako nástupce. Zatím jsem se ještě nevypravil k Matčiným ústům, abych od Hvězdného klanu přijal dar devíti životů, ale půjdu zítra, dokud je úplněk. Po vigílii u Měsíčního kamene přijmu jméno Černý měsíc.“

„Kde je Zlomený měsíc teď?“ ozval se hlas z davu. Byla to Bělka, matka z Hromového klanu, která měla bílý kožíšek.

„Předpokládám, že opustil spolu s ostatními vyhnanými válečníky les. Ví, že by bylo nebezpečné se vrátit,“ odpověděl Čerňák.

„To doufám,“ zamumlala Bělka směrem ke své baculaté sousedce s hnědou srstí.

„Doufejme, že má Zlomený měsíc dost rozumu, aby zmizel z lesa a už se nevracel,“ řekl Křivý měsíc, velitel Říčního klanu. „Jeho touha po rozšiřování teritoria nás všechny ohrožovala.“

Křivý měsíc počkal, až dozní souhlasné mňoukání, a pak pokračoval. „Dokud byl Zlomený měsíc vůdcem Stínového klanu,

dovoloval jsem mu, aby lovil v naší řece. Teď má však Stínový klan nového velitele a stará dohoda už nemůže dál platit. Kořist v řece patří jen Říčnímu klanu.“

Z řad příslušníků Říčního klanu se ozval triumfální jásot, ale Ohnivous dobře viděl, jak se Čerňák naježil. Poplašilo ho to.

„Stínový klan má stejné potřeby jako za předchozího velitele,“ prohlásil pevným hlasem Čerňák. Máme spoustu hladových krků, Křivý měsíci. Tvoje dohoda platila pro celý Stínový klan!“

Křivý měsíc vyskočil na všechny čtyři a obrátil se čelem k Čerňákovi. Sklopil uši a prskl. Kočky pod skálou ztichly.

Modrá hvězda rychle vstoupila mezi oba velitele. „Stínový klan nedávno utrpěl velké ztráty,“ mňoukla tiše. „Opravdu potřebuješ ryby Říčního klanu, Čerňáku, když je vás teď méně?“

Křivý měsíc znovu prskl, ale Čerňák neuhnul pohledem.

„Zrovna jste vyhnali svého velitele a několik dalších nejsilnějších bojovníků!“ pokračovala Modrá hvězda, a tentokrát už mluvila opravdu důrazně. „A Zlomený měsíc porušil válečnický zákon, když přinutil Křivého, aby se s ním dělil o ryby z jejich řeky.“

Ohnivous si všiml, že Čerňák vytasil drápy. Nervózně polkl a podíval se na svou velitelku, ale ta ani nehnula vouskem. „Nezapomínej,“ zavrčela, „že jsi ještě nedostal od Hvězdného klanu devět životů. Jsi si sebou tak jistý, že se odvažuješ vznášet takové požadavky?“ V jejich ledově modrých očích se odráželo měsíční světlo. Ohnivous cítil napětí, kočky kolem něj ježily chlupy a čekaly, jak Čerňák odpoví.

Ten se jen rozzlobeně odvrátil, švihal ocasem ze strany na stranu, ale neřekl nic.

Modrá hvězda vyhrála.

„Všichni víme,“ mňoukla už zase tišeji, „že Stínový klan během posledních několika úplňků hodně vytrpěl. Hromový klan slíbil, že ho nechá na pokoji, dokud se nevzpomene. Jsem si jistá, že Křivý měsíc projeví stejné ohledy.“ Otočila se na svého kolegu z Říčního klanu.

Křivý měsíc přivřel oči a přikývl. „Ale jenom pokud neucítíme pach Stínových na našem teritoriu.“

Ohnivous se uvolnil, chlupy na ramenou se mu položily. Teď když už věděl, jak vypadá skutečná bitva, obdivoval svou velitelku ještě víc. Obdivoval ji za to, že měla odvalu postavit se těm dvěma velkým válečníkům. Z davu se ozvaly tlumené povzdechy. Všem se ulevilo, když napětí na Obří skále pominulo.

„Neucítíš nás, Křivý měsíci,“ mňoukl Čerňák. „Modrá hvězda má pravdu. Nepotřebujeme vaše ryby. Máme teď konec konců k dispozici i horní planiny, když Větrný klan opustil svá loviště.“

Křivý měsíc pohlédl na Čerňáka a v očích mu svítilo. „To je pravda,“ souhlasil. „Všichni tím vlastně získáme. Bude víc zvěře pro všechny klany.“

„Ne!“ zvolala Modrá hvězda a zvedla hlavu. „Větrný klan se musí vrátit!“

Křivý měsíc s Čerňákem se udiveně obrátili na velitelku Hromového klanu. „Proč?“ zeptal se Křivý.

„Když si rozdělíme loviště Větrného klanu, budeme mít víc potravy pro naše koťata!“ zdůraznil Čerňák.

„Les potřebuje čtyři klany,“ trvala na svém Modrá hvězda. „Tak jako máme Čtyři stromy a čtyři roční doby, stejně tak nám Hvězdný klan dal čtyři klany. Musíme co nejdřív najít Větrný klan a přivést ho zpátky domů.“

Kočky z Hromového klanu začaly hlasitě podporovat svou velitelku, ale Křivý měsíc je netrpělivě překřikl: „Tvoje argumenty jsou nepřesvědčivé, Modrá hvězdo. Potřebujeme opravdu čtyři roční doby? Nebylo by ti líp, kdyby neexistoval čas bezlistí se svou zimou a hladem?“

„Hvězdný klan nám dal čas bezlistí, aby si země odpočinula a připravila se na čas nového listí,“ prohlásila Modrá hvězda a s klidem se zadívala na oba válečníky vedle sebe. „Tenhle les a pláně nahoře zásobovaly čtyři klany po celé generace. Nemáme právo pochybovat o záměrech Hvězdného klanu.“

„Proč bychom měli hladovět kvůli klanu, který si nedokáže ochránit své území?“ křikla zástupkyně velitele Říčního klanu Levhartka.

„Modrá hvězda má pravdu! Větrný klan se musí vrátit!“ odsekl jí Dráp a vztyčil se v celé své výšce, takže čněl nad všechny okolní kočky.

„Křivý měsíci,“ promluvila znovu Modrá hvězda, „loviště Říčního klanu jsou značně bohatá. Vy máte řeku a v ní všechny ryby. Nač bys potřeboval další kořist?“ Křivý měsíc odvrátil hlavu a mlčel. Ohnivous zaslechl, jak si příslušníci Říčního klanu brblají mezi sebou. Proč je asi Hvězdina otázka tak podráždila? Proč jsou tak naježeni?

„A Čerňáku,“ pokračovala Modrá hvězda, „byl to Zlomený měsíc, kdo vyštval Větrný klan z jejich teritoria. Právě proto vám ho Hromový klan pomohl vyhnat.“

Ohnivous zamhouřil oči. Věděl, že Modrá hvězda nenápadně připomíná Čerňákovi, že má u Hromového klanu dluh.

Velitel Stínového klanu přivřel napůl oči. Po chvíli, která jako

by trvala celou věčnost, Čerňák oči otevřel a mňoukl: „Dobrá, Modrá hvězdo. Dovolíme, aby se Větrný klan vrátil.“ Ohnivous si všiml, že Křivý měsíc rozhněvaně odvrátil hlavu a jeho oči teď vypadaly jako dvě černé škvírky.

Modrá hvězda přikývla. „Dva z nás se shodli, Křivý měsíci,“ mňoukla. „Musíme najít Větrný klan a přivést ho zpátky. Do té doby nebude na jejich území nikdo lovit.“

Shromáždění se začalo rozcházet a kočky se chystaly na cestu do svých táborů. Ohnivous ještě chvíli zůstal, kde byl, a pozoroval velitele na Obří skále. Modrá hvězda a Křivý měsíc se dotkli čumáky a Hvězda seskočila na zem. Křivý měsíc se na skále otočil na Čerňáka. To, jak se na sebe podívali, Ohnivouse tak rozrušilo, že se mu postavily chlupy na krku. Že by Modrá hvězda nakonec nezískala Čerňákovu podporu? Ohnivous se rychle rozhlédl kolem sebe. Z Drákových očí čísel hněv. Zřejmě tu výměnu pohledů mezi oběma kocoury taky zahlédl.

Protentokrát Ohnivous souhlasil s Drápem. Takovýhle posun ve spojeneckých vztazích nečekal. Jak se mohl Stínový klan přidat na stranu Říčního klanu proti Hromovému, když to byl právě Hromový klan, který tolik riskoval, aby mu pomohl zbavit se Zlomeného měsíce?

KAPITOLA 3

Modrá hvězda vedla svůj klan zpátky do tábora. Běželi rychle. Jejich návrat vzbudil i ty, kdo zůstali doma. Zatímco kočky jedna po druhé procházely tunelem ve křoví, vylézaly z pelíšků ospalé stíny.

„Co je nového?“ zeptal se Půlocas.

„Byli tam ze Stínového klanu?“ zeptala se Vrba.

„Ano, byli,“ odpověděla Modrá hvězda vážně. Prošla kolem Vrby a vyskočila na Vysokou skálu. Ani nemusela svolávat setkání klanu jako obvykle – kočky se scházely samy od sebe pod skálou. Dráp vyskočil nahoru k ní.

„Dnes v noci byla mezi klany napjatá atmosféra,“ zahájila Hvězda rozpravu. „Uvědomila jsem si, že Křivý měsíc s Čerňákem zřejmě navázali užší spojení.“

Šedý pruh se vmáčkl vedle Ohnivouse.

„O čem to mluví?“ zeptal se kamaráda. „Myslel jsem, že Čerňák s Modrou hvězdou souhlasil.“

„Čerňák?“ zachraptěla zezadu Jednoočka stařeckým hlasem.

„Byl jmenovaný novým velitelem Stínového klanu,“ vysvětlila Modrá hvězda.

„Ale jeho jméno – copak ještě nebyl přijatý Hvězdným klanem?“ zeptala se Jednoočka.

„Chce jít k Měsíčnímu kameni zítra v noci,“ vysvětlil Dráp.

„Žádný velitel nemůže mluvit na Shromáždění za svůj klan, dokud ho neschválí Hvězdný klan,“ zabručela Jednoočka tak hlasitě, aby to slyšely všechny kočky.

„Má podporu Stínového klanu, Jednoočko,“ mňoukla Modrá hvězda a kývla na starší kočku. „Nemůžeme nebrat na vědomí to, co dneska v noci řekl.“ Jednoočka si rozladěně odfrkla. Modrá hvězda zvedla hlavu, aby oslovila celý klan. „Navrhla jsem na Shromáždění, abychom našli Větrný klan a přivedli ho zpátky. Křivý měsíc s Čerňákem však byli proti. Nechtějí, aby se klan vrátil.“

„Jenže těžko můžeme čekat, že se spojí, ne?“ vykřikl Šedý pruh. „Vždyť se málem poprali kvůli lovení ryb.“

Ohnivous se otočil na kamaráda: „Copak jsi neviděl, jak se po sobě podívali na konci Shromáždění? Oba zoufale touží po tom, aby mohli lovit na území Větrného klanu.“

„Ale proč?“ zeptala se Světluška, která seděla vedle svého učitele Bílého vichru.

Bílý vichr jí odpověděl. „Domnívám se, že Stínový klan není tak slabý, jak jsme předpokládali. A Čerňák je zřejmě ctižádostivější, než by si kdokoli pomyslel.“

„Ale proč chce *Říční klan* lovit na území Větrných? Ti přece mají tolik ryb z té svojí převzácné řeky!“ zaskučela Vrba. „A horní pláně jsou tak daleko! Že se jim chce honit se tak daleko kvůli nějakým vychrtlým králíkům!“

„Pár starších z Říčního klanu mluvilo na Shromáždění o tom, že se dvounožci zmocňují určité části jejich řeky,“ ozvala se Grošinka. Kdysi to bývala velice krásná matka, ale teď už její hlas prozrazoval, že je hodně stará.

„To je pravda,“ dodala Bělka. „Říkali, že se dvounožci nastěhovali k řece, žijí tam v boudách a ruší ryby. A kočky z Říčního klanu se musejí schovávat ve křoví a dívat se na ně s prázdnými žaludky!“

„Teď si musíme dávat pozor,“ oslovila je Modrá hvězda, „abychom ničím nepřispěli ke spojení Stínového a Říčního klanu. Běžte si odpočinout. Prášek s Vánkem si vezmou ranní hlídku.“

Chladný větřík šustil suchými listy na stromech. Kočky si pořád ještě tlumeně povídaly a pomalu se rozcházely do pelíšků.

Ohnivousovi se už druhou noc zdály sny. Stál ve tmě. Někde blízko Hromové stezky, protože cítil její zápach a ohlušoval ho rámus. Monstra s planoucíma očima, která se po ní řítí sem a tam, ho oslepovala. Pokaždé jako by dostal ránu do hlavy. Najednou navzdory hluku zaslechl žalostný výkřik mladé kočky. Zoufalé zakvílení prořízlo i dunění monster.

Ohnivous se s hrůzou vztyčil. V tu chvíli se mu zdálo, že ho ten výkřik probudil. Jenže jediné, co teď slyšel, bylo tlumené pochru-pování spících válečníků, kteří spali vedle něj. Zakvílení zaznělo někde uprostřed pelíšku. Nebyl to Dráp? Ohnivous neměl klid, znovu by neusnul, a tak se tiše vyplížil z pelechu.

Venku byla tma a obloha posetá hvězdami napovídala, že ráno je ještě daleko. Kocourovi pořád ještě v hlavě znělo zakvílení mladé kočky. Opatrně popošel k pelíšku, kde spala koťata, a našpicoval uši. Zaslechl něčí kroky za hranicí tábora. Zavětril. Byli to jen Proužek a Dlouhý, kteří hlídali území Hromového klanu.

Klid spícího tábora Ohnivouse uklidnil. *Každá kočka musí mít noční můry z Hromové stezky*, pomyslil si. Potichouнку se vplížil zpátky do pelíšku a pohodlně se uložil vedle Šedého, který si ze spánku maličko povzdechnul. Mladý válečník zavřel oči.

Probudil ho Šedý pruh, který ho dloubal nosem do boku.

„Nech mě být,“ zabručel Ohnivous.

„Vzbud' se!“ sykl Šedý.

„Proč? Vždyť nemáme hlídku!“ protestoval Ohnivous.

„Modrá hvězda chce s námi mluvit. Máme jít do jejího doupěte. Teď hned!“

Rozcuchaný kocourek se vyhrabal z pelíšku a vydal se za kamarádem ven. Slunce už začínalo barvit oblohu dorůžova a na stromech kolem tábora byla jinovatka.

Kocourci přeskákali mýtinu k Hvězdině doupěti a ohlásili se tlumeným zamňoukáním.

„Dále!“ Zpoza lišejníkového závěsu se ozval Drápův hlas. Ohnivous se vyplašil. Vzpomněl si na rozhovor s Modrou hvězdou během cesty na Shromáždění. Řekla Drápovi, z čeho ho Ohnivous obviňuje? Šedý se protlačil do Hvězdina doupěte a Ohnivous musel chtě nechtě za ním.

Modrá hvězda seděla zpříma, v očích jí svítily jiskřičky. Dráp stál uprostřed na hladké pískovcové podlaze. Ohnivous se snažil vyčíst z jeho výrazu nějakou informaci, ale veliký mourovatý kocour je pozoroval chladně a bez hnutí jako vždycky.

„Ohnivousi, Šedý pruhu,“ oslovila je bez okolků Modrá hvězda. „Mám pro vás důležité poslání.“

„Poslání?“ opakoval po ní Ohnivous. Obavy byly rázem ty tam. Vystřídala je úleva a radostné vzrušení.

„Chci, abyste našli Větrný klan a přivedli ho zpátky na jejich území,“ oznámila Modrá hvězda.

„Moc se neradujte,“ zchladil je Dráp dřív, než mohli začít jásat, „upozorňuju předem, že to může být dost nebezpečné. Nevíme, kam Větrný klan odešel, takže je budete muset vypátrat jen podle pachových stop, které po nich zbyly. A nejspíš budete muset proniknout na nepřátelské území.“

„Vy jste ale se mnou byli na teritoriu Větrného klanu, když jsme šli k Měsíčnímu kameni,“ připomněla Modrá hvězda. „Jejich pach vám bude povědomý a území dvounožců za horními planinami už taky znáte.“

„Půjdeme jen my dva?“ zeptal se Ohnivous

„Ostatní válečníky potřebujeme tady,“ mňoukl Dráp. „Blíží se období bezlistí, takže musíme ulovit co nejvíc zásob. Čeká nás mnoho úplňků, kdy bude o kořist nouze.“

„Dráp vám pomůže s přípravami,“ řekla Modrá hvězda. Ohnivous znervózňel, až ho z toho začaly svrbět tlapky. Modrá hvězda důvěřovala svému zástupci tak jako dřív. Proč musí být zrovna on jediný z celého klanu, kdo Drápovi nevěří?

„Musíte vyrazit co nejdřív,“ pokračovala Modrá hvězda. „Hodně štěstí.“

„Najdeme je,“ slíbil Šedý pruh.

Ohnivous se vrátil v myšlenkách zpátky k chystané cestě a přikývl.

„Pamatujete si cestu na území Větrného klanu?“ zeptal se jich Dráp. Když je vyprovázel z Hvězdina doupěte.

